

PRENUMERATA

Kurjera warszawskiego (wraz z codziennym bezpłatnym wydaniem porannym):
Rocznie rs. 9, półr. rs. 4 k. 50, kwart. rs. 2 k. 25, mies. k. 75.
Za odosłanie do domu w Warszawie dopłaca się miesięcz. k. 5.
Opłata za przesyłkę i koszt ekspedycji bezpłatnego wydania porannego na prowincję i do Ces. wynosi: rocznie rs. 3, półr. rs. 1 k. 50, kwart. k. 75, mies. k. 25.
Za granicą (z przesyłką jednorazową) miesięcz. rs. 1 k. 50.
Oddzielna przedpłata na jedno tylko wydanie Kurjera przyjmowana być nie może.

KURIER WARSZAWSKI.

Wychodzi i rozsyła się dwa razy dziennie na Warszawę i na prowincję. W niedziele i święta uroczyste wychodzi tylko rano, w poniedziałki i dni poświęcone tylko wieczorem.

ROK SZESZCZDZIESIĄTY SZÓSTY.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor Kurjera Warszawskiego codziennie od godziny 8-ej rano do 8-ej wieczorem; w niedziele i święta od godziny 10-ej rano do 1-ej w południe.

OGŁOSZENIA.

Reklamy: za jeden wiersz garmontowy albo jego miejsce pierwszy raz 25 kop., za każdy następny raz 20 kop.

Nekrologja: za jeden wiersz 15 kop.

Zwyczajne ogłoszenia: za jeden wiersz petitowy albo jego miejsce pierwszy raz 10 kop., każdy następny raz 8 kop.

Małe ogłoszenia: za jeden wiersz pierwszy raz 2 kop., za każdy następny raz 1 1/2 kop.

Ogłoszenia do Kurjera warszawskiego przyjmuje także Biuro ogłoszeń Rajchmana i Frenclera ulica Senatorska nr 18.

Redakcja, administracja i drukarnia na placu Teatralnym nr 9. — Telefonu nr 126.

W dniu jutrzejszym przypada uroczystość św. Walentego, ku czci którego odbędą się: w kościele św. Ducha (po-paulińskim) nabożeństwo z pełnym odpustem, kazaniem i procesjami; w kościele Narodzenia N. Marii Panny na Lesznie o godzinie 9-ej zrana msza św. przy wystawieniu złożonych w srebrnej trumnie relikwii św. Walentego, które podawane będą do ucałowania, po południu zaś o godzinie 3-ej i pół nieszpory; w kościele parafjalnym N. Panny Marii o godzinie 10-ej zrana uroczysta wotywa.

Ku czci tegoż świętego przypada jutro odpust w kościele księży kapucynów w m. Zakroczymiu.

Przegląd polityczny.

Wnet po zakomunikowaniu sejmowi pruskiemu wniosku w przedmiocie kolonizacji i wykupywania dóbr w Prusiech Zachodnich i w Poznańskim, dochodzą go jego motywa. Jak na ogromną doniosłość polityczną i ekonomiczną podobnego projektu, nie są owe motywa ani zbyt obszerne, ani zbyt wyczerpujące, ani, co najważniejsza, choćby nawet ze stanowiska dążności germanizacyjnej, szczególnie przekonywujące.

Co rzeczą na samym wstępie owych motywów najwięcej zastanowienia godną, powiada jedno z pism poznańskich, to dziwnie śmiało, istną ironją techną skrzywienie prawdy historycznej i faktycznej oczywistości.

Zywiół polski osiadł tam od wiecznych, niepaństwowych czasów, szczerbiony konsekwentnie, długimi wiekami, przyplwem pierwiastku niemieckiego, jest w przedstępnem słowie motywów przedstawiony jako czynnik obcy, napływowy od wschodu, którego celem, niebezskutecznym usiłowaniem jest posunąć się we „wschodnich prowincjach” monarchji pruskiej ku zachodowi coraz dalej a dalej i wypierać powoli ludność niemiecką.

Nie potrzeba znać głęboko przeszłości dziejowej, dość znać niepolityczny wyznacznik frazes *Drang nach Osten*, aby wiedzieć, ile w powyższem twierdzeniu dobrej wiary i rzeczywistej prawdy.

Zapowiedziawszy wyraźnie, że niniejszy projekt prawodawczy ma tymczasowo na widoku jedną tylko, choć najważniejszą może dziedzinę działania w interesie obrony zagrożonej niemieckości, przystępują motywa z kolei rzeczy do uzasadnienia szczegółów przedłożonego wniosku.

Powiadają, że myśl i dążność takowego uwydatniła się już raz w dziejach administracji pruskiej (pod Flottwellem), po roku 1831-ym, ale że nie mogła osiągnąć pożądanego celu częścią dlatego, że plan akcji nie był dość wyraźny, częścią dlatego, że przeznaczone na ten cel fundusze były zaszczipłe.

Doświadczenie to uczy, że należy zażądać środków nierównie większych, nie dających się na tymczasem ściśle obliczyć, że nadto, jeżeli państwo nie może w rozporządzeniu żądanym funduszem powodować się względami jakiejś szkodliwości, to przecież z drugiej strony winno być przygotowanym na straty i ubytki łatwo przy tego rodzaju czynności przewidzieć się dające.

Jako zadanie, którego osiągnięcie państwo za pomocą żądanego funduszu zamierza, przedstawiają motywa:

1) parcelowanie dóbr znajdujących się już w ręku fiskalnym na mniej lub więcej obszerne gospodarstwa;

2) zakupywanie bądź to na subhastacjach, bądź z wolnej ręki dóbr wystawionych na sprzedaż, bądź to w celu późniejszej parcelacji, bądź na tymczasem w celu administrowania niemi w dotychczasowym składzie;

3) wytwarzanie ze środków państwowych nowych ustrojów gminnych i szkolnych...

W dalszym ciągu dedukcji powracają motywa do wypowiedzianego na wstępie tematu bardzo śliskiej natury: „iż przy oznaczeniu wysokości żądanego kredytu niepodobna żadną miarą uchronić się od pewnego stopnia samowoli” (*Willkür*).

Następnie oceniają motywa charakter obecnej chwili, smutniejszy dla rolnictwa, niż kiedykolwiek, a więc dlatego właśnie bardzo odpowiadający zamiarom zakresłonym we wniosku rządowym.

Przeciętną cenę za hektar ziemi w Poznańskim oznaczają motywa na 560 marek, w nadziei z jednej strony, że pogarszające się ciągle jeszcze konjunktury obniżą może tę sumę, przypuszczając z drugiej, że może udzielony rządowi kredyt i zapowiedziana jego akcja cenę tę przeciętną podwyższą.

Liczbę większych dóbr (niemniej polskich, jak niemieckich), wystawionych w samym poznańskim na sprzedaż bądź to przymusową, bądź dobrowolną, oznaczają motywa cyfrą stu o 200,000 hektarów obszaru i wypowiadają przekonanie, że sto milionów na zakup ich starczy, „jeżeli nie ma zamiaru za-

dných dalszych wydatków, niż na ten zakup własnie”.

A więc zdawałoby się mogło, że i owe 100 milionów marek, których rząd żąda, nie starczą jeszcze na opędzenie kosztów tej oryginalnej, przeciw poddanym własnego państwa podjętej wojny.

Ostatni ustęp motywów, mówiący o utworzeniu osobnej ku zawiadywaniu owym funduszem komisji, uczestniczeniu w niej członków obu izb sejmowych, kontroli sejmowej i szerokich atrybucjach rządu, mianowicie ministra skarbu, nazwalibyśmy raczej powtórzeniem tylko innemi słowy orzeczeń wniosku, aniżeli jego uzasadnieniem...

W rozwoju sprawy bałkańskiej nastąpiła chwila zastój. Po części przypisać ją należy zmianie gabinetu londyńskiego, po części niezadowoleniu niektórych mocarstw z pewnych punktów umowy turecko-bułgarskiej. Obecnie gabinet p. Gladstona miał czas już wytknąć sobie kierunek i lord Roseberry, nowy minister spraw zewnętrznych, przyjmując w środek ciała dyplomatyczne, mógł oświadczyć, że nowy rząd angielski w zakresie polityki wschodniej pójdzie drogą, na którą wszedł lord Salisbury. Nie powiedział jednak młody kierownik zewnętrznej polityki Albjonu, czy zdoła on z tym samym talentem i tą samą energią bronić powagi i siły wpływu angielskiego na półwyspie? Lord Salisbury, ustępując, mógł sobie z dumą przyznać, że ocalił unję bułgarską i obalił ideę, przyjętą przez mocarstwa centralno-europejskie, przywrócenia *status quo ante* w Rumelji. Czy lord Roseberry zdoła poszczycić się równym skutkiem swojej polityki?

Umowa turecko-bułgarska stała się jako znak zapytania przed mocarstwami. Cóż z nią uczynić? Potęgą ona wplyw Turcji na półwyspie, a zwłaszcza w Rumelji, w sposób dla niektórych mocarstw niepożądany. Ojcem jej chrzestnym był niewątpliwie lord Salisbury, który imieniem królowej Wiktorji nakłonił ks. Aleksandra do daleko sięgających ustępstw na rzecz sultana, byle unję utwierdzić i to pod egidą angielską. Inne mocarstwa nie są tak skóre do otworzenia wpływowi angielsko-tureckiemu szerokich bram do Rumelji i Bułgarii. Opozycja ich dotyka trzech zwłaszcza punktów umowy: odnowienia unji osobistej po latach pięciu, zmian w statucie organizacyjnym Rumelji wschodniej i oddania armji bułgarskiej pod rozkazy sultana w razie potrzeby wojennej państwa ottomańskiego. Mocarstwa pragnęłyby usunięcia tego trzeciego warunku, a co do

NA STANOWISKU.

Wspomnienie z woj. y pr. sko-francuskiej.

Wawóz przy lasku Ferrières, w okolicach Orleanu, był w dniu 3-im grudnia 1870-go r., że się tak wyrażę, kluczem lewego skrzydła naszej armji. Obejść go było niepodobna z powodu, że ciągnął się aż do wzbranej ostatnimi śniegami Loary; przebyć dość trudno, gdyż rzucana przezeń szeroka grobla zerwana w nocy jeszcze. W bronionym sumieniu i odpowiednimi siłami można było zatrzymać prusaków w ich zwyczajnym pochodzie, lub przynajmniej udaremnić zajęcie grodu Joanny d'Arc, który z dwóch stron był zagrożony.

Tymczasem znana nieudolność, a jak wielu utrzymuje, wprost zdrada jenerała d'Aurelles de Paladine, osadziła wawóz Ferrières tylko jedną kompanją piechoty nowozaciennej i jedną ośmioldziałową baterją czterokilówek.

Nie wystarczyłoby mi inaczej ludzi do walki w środku naszych pozycji! — odpowiedział, gdy Chanzy zwracał jego uwagę na tę okoliczność.

Niemniej przeto w bojach pod Orleanem dozwolił wziąć udział jednemu tylko 15-mu korpusowi, pozostawiając dwa inne niemal umyślnie bezczynne, rozrzucone w pięćdziesięciokilometrowym promieniu.

O szóstej rano owego pamiętnego dnia, wśród ciemności jeszcze, bateria dział i garstka piechoty zajęły pozycję przy wawozie. W oddziale tym było siedmiu oficerów i pułkownik artylerji, który objął naczelne dowództwo.

Około ósmej po drugiej stronie wawożu, w odległości sześciuset metrów może, ukazał się pruscy tyraljerzy i rozpoczęli ogień na improwizowaną redutę, która jednak mileżała uparcie.

W pół godziny później trzy bataljony wroga, częścią w rzadkim w tem miejscu lesie, częścią na kraju trzęsawisk przy Loarze, zaczęły jednocześnie z dwóch stron morderezy ogień na baterję, wśród której krzatali się artylerzyści.

Po godzinnej strzelaninie, na którą nikt nie odpowiadał, na jedynej drodze wiodącej ku grobli środkiem lasu, ukazała się niemiecka szturmowa kolumna, z oddziałem pontonierów na czele. Miano pod samemi prawie działami rzucić most na miejscu zniszczonego i przebyć go do ataku.

Za usypianym napręde wale i wozami pełnemi ziemi widać było ośm paszcz gotowych zionąć pociśki na wroga, na prawo i na lewo cztery plutony mobilów, leżąc w wykopanym rowie, oczekiwały hasła z palcem na cynglu swych remingtonów.

Trochę za działami sztab baterji i wśród niego na siwiej, arabskiej klaczy pułkownik dowodzący, z cygarem w ustach i dużą lornetą w prawej ręce.

Za nim trębacz i w głębi, na lewo, w opuszczonej dawno gliniance dwa furgony z nabojami.

Prusacy byli już tylko o dwieście metrów, pontonjerzy wlekli za sobą ogromne belki i na trzech wozach części składowe nowego mostu.

Golem okiem dojrzeć można było blade, prawie zielonawe ich twarze, drżenie rąk nawet i ciche *vorwärts* kryjących się za drzewami oficerów. Trochę dalej czoło kolumny szturmowej i na boku, między olchami, doboszów gotowych uderzyć do ataku.

A reduta mileżała ciągle, mileżała uporeczywie, wśród gradu kul lecących ze skrzydeł niemieckiego oddziału.

W chwili jednak gdy pontonjerzy, dotarłszy do samego prawie brzegu wawożu, zaczęli wbijać pale, do których gotowe platformy miały być przymocowane, na skinienie francuskiego pułkownika ozwała się trąbka sygnałowa i zaraz później długie wężyki czerwonego ognia z rowów i ogłuszający huk całej naraz baterji.

Kartacze, luzem rzucone w granatniki, posypały się jak grad na drogę, porywając z sobą wszystko w przelocie; celne strzały mobilów grzęzły w czoło gotowej do boju kolumny.

Gdy wieher, dość silny owego ranka, rozwiał kłęby dymu osłaniającego redutę, w miejscu gdzie stali pontonjerzy pruscy dojrzeć można było coś nieokreślonego żadnem piórem, niemożliwego do odtworzenia pędzlem najzdolniejszego artysty.

Wozy, konie, żołnierze, belki, deski i platformy stanowiły jedną bezkształtną masę, jakby resztki podruzgotanych wagonów wykołowanego pociągu, z

obu pierwszych, prawa kontroli i zatwierdzenia zmian, jakie okazałyby się potrzebnymi lub koniecznymi w przyszłości.

Br. Z.

No, co tam słycać, kolego?

— No, co tam słycać, kolego?
— Nieżle, muszę też kolede
Powiedzieć coś cudownego.
Wczoraj, gdy z fajeczką siedzę,
Wolają mnie do pacjenta.
Idę... patrzę... źle — umiera.
Anasarka rozwinęta,
Bright, Schock, Coma et caetera...
Pakuje go do kąpielni...
Kurcze... masz tobie, myślałem,
No, że już go djabli wzięli.
Wtem, zatrząsł się całym ciałem,
I otworzył lewe oko.
Myśle, przesilenie chyba!...
Skrzywił się, westchnął głęboko,
Brawo! — będzie zdrow jak ryba!
O co chcesz, to się założę,
Niechno drugą kąpiel palnie.
Nagle — fajt! — Co? umarł może?
— Umarł, bardzo naturalnie.

M. Rodoc.

WIADOMOSCI BIEZACE.

== Przy rewizji obowiązującego kodeksu cywilnego postanowiono zmodyfikować i uzupełnić przepisy, dotyczące najmu robotników; specjalna uwaga zwróconą zostanie na najem robotników rolnych, dla których ustanowione zostaną specjalne przepisy i odpowiedzialność karna za niestawienie się do dopełnienia zobowiązań, bez ważnych powodów. Przy opracowaniu tych przepisów uwzględnione będą prawodawstwa Europy zachodniej w tym przedmiocie.

== Now. wr. donosi, że w tych dniach opracowany przez ministerjum wojny projekt powiększenia terminów służby czynnej w armii dla osób korzystających z ulg i prerogatyw na zasadzie otrzymanego wykształcenia — został ostatecznie rozstrzygnięty. Jak już donosiliśmy, zamiast trzech dotychczasowych kategorii ustanowiono dwie. Dwie pierwsze kategorie (osoby z dyplomami uniwersyt. i atest. gimnazjalnymi) połączone zostały w jedną. Ochotnicy tej pierwszej kategorii służyć będą rok, wstępujący do wojska na zasadzie losowania tejże kategorii — dwa lata, poczem mogą zdawać egzamin oficerski według skróconego programu. Po ostatecznym zatwierdzeniu prawo wejście w życie, poczynając od przyszłorocznego powołania rekrutkiego.

== Ministerjum finansów ogłosiło wykaz papierów procentowych i cen, po jakich przyjmowane są w pierwszym półroczu r. b. jako kaucje przy dostawach i przedsięwzięciach rządowych. W liczbie tych papierów znajdują się akcje kolei wiedeńskiej, terepolskiej, bydgoskiej i łódzkiej; listy zastawne Towarzystwa kredytowego m. Warszawy i Łodzi, Towarzystwa wzajemnego kredytu ziemskiego, wileńskiego banku ziemskiego; akcje Towarzystwa zakła-

dów fabrycznych Zawiercie, warszawskiego banku dyskontowego i handlowego.

== Pierwsze posiedzenie wyższej rady kolejowej, które miało się odbyć onegdaj, zajęło się mialo kwestją transportu pasażerów i bagaży.

== Na jednym z posiedzeń rosyjskiego Towarzystwa popierania przemysłu i handlu ma być roztrząsaną kwestją zabezpieczenia praw poddanych rosyjskich do pracy w fabrykach. Towarzystwo zamierza wystarać się u rządu o zakaz przyjmowania do fabryk więcej niż 1/3 ogólnej liczby robotników z pośród poddanych zagranicznych, reszta i zawiadujący fabryką mają być poddanymi rosyjskimi.

== *Herold* petersburski donosi, iż w Petersburgu ma się wkrótce odbyć pierwszy kongres homeopatów.

== Dnia 23-go marca, o godzinie 7-ej wieczorem, odbędzie się doroczne zgromadzenie ogólne akcjonariuszów banku ziemskiego w Wilnie. W razie nie dojścia do skutku tego zebrania, powtórne nastąpi d. 13-go kwietnia.

== Przy zamierzonym wkrótce przedłużeniu do Krakowskiego-Przedmieścia ulicy Miodowej, którego projekt przedstawiony już został do zatwierdzenia ministerjum spraw wewnętrznych, po usunięciu trzech posesyj, które włącznie z częścią ulicy Koziej stanowią dalszy ciąg ulicy Miodowej i po uregulowaniu nowej ulicy pozostanie wąski pas placu, zbywający nad określoną szerokość ulicy. Z tych powodów we właściwych sferach powstał projekt, ażeby przez przedsiębiorstwo prywatne lub też kosztem kasy miejskiej na pozostałym placu urządzić szereg ozdobnych sklepów, które w tej ruchliwej dzielnicy przyczyniłyby się niemało do upiększenia nowej ulicy. Projekt powyższy upadłby jednakże, gdyby właściciele sąsiednich posesyj zechcieli nabyć od miasta ów plac i odpowiednio przerobić lub pobudować fronty swoich posesyj.

== Pojutrze, dnia 15-go b. m., o godzinie 12-ej w południe, odbędzie się w magistracie licytacja na jednoroczną dzierżawę posesji nr. 2914 w Warszawie od 3,000 rs. rocznie.

== Sesja zgromadzenia konwisarzy i giserów odbędzie się, nie jak donosiliśmy przed paru dniami, w dniu 14-ym b. m., ale dopiero za dwa tygodnie, tj. d. 28-go lutego.

== Z teatru i muzyki.

* Piąty koncert symfoniczny zgromadził wczoraj w teatrze Wielkim niewiele, ale też i niemniej publiczności niż poprzednie.

Widocznie wytworzył się pewien stały zastęp słuchaczy, który wytrwa, znajdując w wytrwaniu prawdziwą przyjemność, ale się nie rozszerzy.

Gdyby koncerta istnieć musiały o swoich siłach, jużby dawno zwinąć je trzeba było; szczęściem w teatrze odbywają się *pro honore domus*, jak wiele rzeczy poważniejszych, można więc mieć nadzieję, że utrzymają się bez względu na smutne materialne rezultaty.

Każdy z koncertów bywa, jak wiadomo, urozmaicony występem mniej więcej znakomitych lub zajmujących solistów.

Wczoraj publiczność usłyszała pannę Soldat, uczennicę Joachima.

na dawnym miejscu stał jej dowódca, spokojny, uśmiechnięty niemal, wyzywającą swą postawą przyprowadzając do wściekłości nieprzyjaciół.

— Sto talarów! kto mi sprzątnie tego, tam na siwym koniu! — zawołał pruski generał do swoich i w jeden punkt skierowane posypały się znów wystrzały.

Kule świsnęły dokoła pułkownika, z jego sztabu dwóch już tylko pozostało — połowa artylerzystów ubyła z szeregu, kompanja mobilów została zdziśiatkowana, a on, niewzruszony, zapalając coraz to nowe cygaro, zdawał się nie czuć nic, nie widzieć nic prócz wroga przed sobą i dział, z których nie spuszczał oka ani na chwilę.

Po półgodzinnym takim boju, wąż do połowy prawie zapełniony został trupami — droga przedstawiała jakąś poruszającą się masę ciał, niby olbrzymich robaków pełzających w różnych kierunkach. Byli to ranni, pomieszani z zabitymi, daremnie żebzący pomocy — gdyż nikt nie odważył się narażać na żelazne pioruny francuskiej reduty.

Tymczasem, na prawem skrzydle i w środku bojowej linii, armaty pruskie rozstrzygały los walki. Korpus szesnasty, liczący trzydzieści dwa tysiące ludzi, następował powoli przed trzystoma działami i sześcioma korpusami ks. Fryderyka Karola. Przypierano go do Loary — za chwilę może miano zmusić do poddania się lub wrzucić do spienionych fal rzeki.

Po drugiej stronie wąż ukazał się parlamen-

O tej wirtuożce mało kto wiedział, to jednak, co się wszyscy słuchający wczoraj dowiedzieli, zarekomendowało ją jako materiał na poważną artystkę.

Panna Soldat panuje wybornie nad skrzypcami mechanizmem bardzo wykończonym, ton ma silny, przyjemny, intonację nieposzlakowaną czystą, po- ciągnięcie smyczka śmiałe, pewne, szerokie, interpretuje z powagą, spokojem, słowem usprawiedliwia przymiotami swej gry, że się tak wyrazimy, *solidny* tytuł uczennicy „nieomylnego”.

Koncert Mendelssohna odegrany był bez zarzutu; Adagio Spohra zalecało się doskonałym frazowaniem w prowadzeniu melodji; polonez Vieuxtempa wykazał świetną technikę, słowem gra panny Soldat, mimo że nie porywająca wyjątkową jakąś artystyczną indywidualnością, mogła przecież zadowolnić zaletami niepospolitej wirtuozki.

Orkiestra, do której zwykle lwia część koncertu należy, rozpoczęła wieczór od „Karnawału rzymskiego”, uwertury charakterystycznej Berlioza.

Wsluchując się w to dzieło, pełne oryginalnych pomysłów, tak w motywach, jak w instrumentacji, jak zresztą w fakturze zdradzającej skończoność, chwilami genialnego muzyka, trudno doprawdy zrozumieć opóźnienie w sprawiedliwym uznaniu talentu, który dopiero teraz zdobywa sobie rozgłos nie tylko u własnych ziomków, ale w całym artystycznym świecie.

„Karnawał rzymski” olśniewa ruchem, życiem, kombinacją melodyjną momentów tego szalu różnorodnych uczuć, a wreszcie kolorytem przypominającym barwność Veronesa.

W wykonaniu przez naszą orkiestrę niewszystko uwydatniło się jak należy i niejedna intencja autora, niejednen odcień zataił się ze szkodą całości.

Natomiast nader sumiennie odegrano symfonię „Eroica” Beethowena, szczególnie „Marsz pogrzebowy”, wystudjowany z wielką starannością, przykuł do siebie całą uwagę słuchaczy, wstrząśniętych niezrównaną pięknoscią tego olbrzymiego dzieła.

* Afisze dzisiejsze teatru Wielkiego, zapowiadające od rana „Cyrylika sewilskiego”, zostały zmienione w porze popołudniowej i ogłosiły „Carmen” z panną Machwicówną w tytułowej partji.

Powodem tej zmiany jest nagła niedyspozycja P. Chodakowskiego.

* Od roku niespiewana operetka Strausa „Wesoła wojna”, daną będzie w dniu jutrzejszym na scenie teatru Małego.

* „Chata za wsią” graną będzie jutro po raz piąty w teatrze Małym.

* Panna Soldat koncertuje w poniedziałek po raz drugi w salach reutowych.

* P. Moszkowicz, tenor opery desauskiej, którego scena nasza zaangażowała, jak wiadomo, na trzy gościnne występy, przybędzie do Warszawy w pierwszych dniach marca r. b.

„Lohengrin”, w którym pomieniony śpiewak wystąpi na po raz pierwszy, wznowiony będzie w d. 6-ym marca.

Partję Elzy w operze Wagnera objęła świeżo panna Dobiecka.

W roli tej debiutować ma następnie panna Jelinikówna, śpiewaczka czeska.

== Z Towarzystwa muzycznego.

Doroczne ogólne zebranie członków Towarzystwa

którego połamanych i porozrzucanych desek wychylały się zmiażdżone kawały cielsk ludzkich, pojedynczo rozproszone ręce, głowy, kawałki nóg i t. p.

I znów wszystko uciekło na reducie, tylko na swym siwym rumaku, jak posąg nieruchomym, siedział przeklęty pułkownik francuski i z drażniącym spokojem palił cygaro.

Dowódca pruskiej brygady galopem dotarł do samego brzegu wążu i zająwszy weń, powrócił ku kolumnie. Ozwwały się bębny niemieckie, bataljony całą masą rzuciły się na drogę, widocznie w celu przebycia pieszko zawady. Szerokie wgłębienie na miejscu grobli nie miało ścian stromych — posilkując się rękami, można było dostać się na dno, a potem i wydrapać na drugą stronę — działa z tak bliska szkodzić nie mogły, a ogień mobilów ze skrzydeł nie trudno było udaremnić.

Pułkownik jednak francuski odgadł zamysły nieprzyjaciół. Kazał zaprzekować dwie armaty i wysunąć je po za redutę, na zupełnie odkryte miejsce; tym sposobem jednak paszcze tych narzędzi śmierci, wychylające się wzdłuż wążu, mogły bez przeszkody ostrzeliwać go w całej długości.

W tym razie prusakom nie można było odmówić odwagi: podczas gdy jedni, nie bacząc na huragan kartaczy, odpowiadali z iglicówek nie opuszczając stanowiska, drudzy setkami spuszczały się w parów i usiłovali wygramolić na drugą jego stronę. Wszystko to jednak było daremne — przekłeta bateria, cała teraz w ogniu i dymie, nie milkła ani na chwilę, a

tarz, pruski oficer, w towarzystwie dwóch ułanów, z których jeden zatknął na laney białą jakąś płachtę.

Reduta umilkła i gdy zsiadł z konia i przy pomocy swych ludzi dostał się na stronę baterji, podjechał ku niemu sam pułkownik, zapytując grzecznie czego sobie życzy?

— Bitwa przegrana! — rzekł niezłą francuzczyzną — wzywamy zatem pana do cofnięcia się lub poddania tej reduty.

— A jeżeli tego nie uczynię? — spytał pułkownik, częstując ułana cygarem.

— Sprowadźmy armaty i...

— Powinniście byli zacząć od tego i nie narażać daremnie tylu ludzi! — odparł drwiąco trochę.

Ułan zagryzł wargi, czując słuszność uwagi.

— Więc jakąż mam zanieść odpowiedź memu generałowi? — spytał, patrząc z pewnym rodzajem poszanowania na francuskiego dowódcę.

— To tylko, że póki ostatnie moje działo nie zostanie rozbite i ostatni artylerzysta na niem zarabany, nie ustąpię ztąd ani na chwilę. Mam jeszcze czterysta naboju... wystrzelam je co do jednego.

Po kilkunastu minutach, na krawędzi lasu ukazały się dwie baterje pruskie, nadjeżdżające galopem na pozycję i niebawem rozpoczął się ostatni akt bohaterstwa — walka na pociski działowe.

Podczas gdy dwa granatniki, ustawione przy wozie, trzymały na wodzy resztki szturmowej kolumny wroga, sześć pozostałych, zwrócone ku nowemu napastnikowi, odpowiadały mu z matematyczną do-

muzycznego odbędzie się w niedzielę, dnia 28-go b. m., o godzinie 12-iej w południe.

Na porządku dziennym zebrania znajdują się: sprawozdanie za r. z., wnioski komisji rewizyjnej, zatwierdzenie budżetu na r. b. i wybór czterech członków komitetu i trzech członków delegacji rewizyjnej.

Wnioski złożone być winny na sześć dni przed zebraniem.

Składanie kartek wyborczych trwać ma dni czterzy, tj. na ogólnym zebraniu, oraz w dniach 1-ym, 2-ym i 3-im marca, w godzinach od 6—8 wieczorem.

— Z kościoła św. Barbary.

Budowa kościoła św. Barbary na Koszykach, przetrwana w listopadzie r. z., będzie rozpoczęta z nastąpieniem wiosny.

Roboty dekoracyjno-malarskie, prowadzone przez p. A. Strzaleckiego, będą wykonane w maju r. b.

— Fabryka wyrobów kauczukowych.

Słyszeliśmy, iż grono zagranicznych fabrykantów, pragnąc uniknąć opłaty celnej, zamierza założyć na Nowej Pradze obszerną fabrykę wyrobów kauczukowych.

Surowy materiał będzie sprowadzany z zagranicy.

— Jubileusz Cienkowskiego.

Z powodu jubileuszu Cienkowskiego przyrodnicy w Odessie wysłali doń adres.

Jednocześnie powzięta została myśl utworzenia stypendjum imienia jubilata przy miejscowym uniwersytecie.

— Zagraniczne oleodruki.

Do Warszawy przybyli agenci zagraniczni, którzy z pomocą kolporterów rozpowszechniają oleodruki szablonowego wyrobu.

Fakt ten podajemy dla wiadomości producentów miejscowych, którzy oddawna prawią o konkurencji z zagranicą.

— Zatwierdzenie wyroku.

W dniu wczorajszym trzeciemu wydziałowi sądu okręgowego przedstawiony został do zatwierdzenia wyrok sądu polubownego w sprawie między Augustem i Eustachym hr. Potockimi.

Wyrok zyskał zatwierdzenie, a tem samem protest złożony przez hr. Eustachego Potockiego został oddalony.

— Nareszcie...

W handlu ukazały się krawaty wyrobu miejscowego, zaopatrzone w wyciski: „indus-trja krajowa”. Czemu jednak „indus-trja”, a nie nasz polski przemysł?

— Wczesna kąpiel.

Tuż przy moście, w pobliżu przystani Yacht-klubu, jeden z przewoźników wyciął spory przerebel w łodzi, oraz postawił domek do składania odzieży.

Jest to zaimprowizowana łazienka, z której, pomimo surowej aury, korzysta kilka osób.

Podobna kąpiel jest dostępną tylko dla najbardziej zahartowanych.

— Golenie z... rabatem.

Przezorny zarząd Stowarzyszenia spożywczego urzędników kolei nadwiślańskiej do ustępstwa rabatowego zaważwał fryzjerów i golarzy.

Stowarzyszenie płacąc markami otrzymuje rabat.

kladnością. Na każde dwa wystąpiły niemieckie, płomień i dym otaczały paszczę francuskiej armaty i pocisk śledzony lunetą pułkownika, wpadając na baterję wroga, wywoływał ten sam dawny, szyderczy uśmiech na licu oficera.

Prusacy tymczasem regulowali strzelnicę—grnaty ich, z początku wpadając do bliskiej Łoary, ryły teraz ziemię za redutą, wyrwały w niej olbrzymie jamy, osypując deszczem piasku półżwyców już ze znużenia mobilów.

Nagle śród ponurego światła, z jakim pocisk przetrząną powietrze, ozwał się huk, ogłuszający na reducie i śródkowe działo, wyrwane z lawety, runęło w wawóz odrazu.

Niemcy znaleźli właściwą skalę podniesienia.

Nie upłynęło i pół godziny, a już francuzom dwa tylko pozostały granatniki i zaledwie dziesięć nabo-
jów. Furgony w gliniankach wysadził w powietrze pocisk najeźdnika.

Na skrzydle baterji nieprzyjacielskiej ukazali się kirasjerzy, cztery szwadrony, gotowe do ataku.

Wtedy pułkownik zaważwał mobilów, lecz pozostało ich sześćdziesięciu tylko, bez oficera.

Spojrzał na ową baterję... i znalazł dziewięciu ludzi.

W chwili gdy ciężkie, zbroją okryte bufce niemieckie, poruszyły się na wzgórze, kierując ku reducie, trzy pociski runęły na nią jeszcze i oba działa, z kół, jak ludzie z nóg, zwałone, pozostały na pół zarzute w piasku nasypu.

— Dla przyszłości.

Kilka lat temu pewne kółko ludzi dobrej woli, należących przeważnie do sfery przemysłowców tutejszych, powziawszy wiadomość o nadzwyczajnem zamiłowaniu do muzyki, a mianowicie też do skrzypiec młodego, zaledwie około 10 lat liczącego, a zupełnie niezamożnego chłopca Pankracego Wyganowskiego, postanowiło przyjść mu w pomoc i kształcić go w sztuce.

Chłopiec tedy zaczął się uczyć, ale gdy lekcje często przerywane i kilkakrotne zmiany nauczycieli szkodliwie oddziaływały na postępy ucznia, powzięto zamiar wysłania go do Paryża, pod kierunek słynnego profesora skrzypiec w konserwatorium paryskim, Massarta.

Trudny w wyborze uczniów prof. Massart, ze stu kandydatów wybrał dwóch tylko, a w tej liczbie także Wyganowskiego, o którego talencie, jak donosi w liście do jednego z literatów warszawskich, tak wysokie powziął wyobrażenie, że nie poprzestając na urzędowych lekcjach w konserwatorium, wziął go pod szczególną opiekę i daje mu lekcje prywatne, mając nadzieję, że wykształci go na mistrza, mogącego wyrównać zmarłemu przed kilku laty Henrykowi Wieniawskiemu.

Tak więc, dzięki zainteresowaniu się jego losem, Wyganowski, jeżeli nadal nie będzie mu zbywało na środkach do dalszej nauki, może wykształcić się i zająć w świecie artystycznym stanowisko, które sobie wynagrodzi złożone na niego koszty.

Jest to więc ze strony jego opiekunów szlachetna ofiara ponoszona dla przyszłości.

— Bocian.

Na szopie kolonisty tuż przy Mokotowie, w dniu wczorajszym usiadł... bocian.

Ptaka skulony i drżący z zimna dał się schwytać z łatwością.

Przedwczesny ten gość musi chyba być ulaskawionym dezertorem, nie zaś przybyszem z ciepłych krajin...

— Długie... dożywocie.

Przed czterdziestu laty Stanisław P., właściciel domu przy ulicy Marszałkowskiej, w zamian za okazaną przysługę, zobowiązał się oddać bezpłatnie Marji D. mieszkanie w dożywocie.

Mieszkanie to, złożone z czterech pokoi i kuchni, naówczas wartujące rocznie rs. 90, dzisiaj odpowiada cenie rs. 500.

W r. 1864-ym testator przeniósł się do wieczności, pozostawiając jedynego spadkobiercę syna, który niezbyt przyjaźnie spoglądał na dożywotnią lokatorkę, naówczas siedmiesięcioletnią staruszkę.

Nie uznając zasług tej ostatniej, sukcesor zamierzał czynić starania względem unieważnienia legatu, wstrzymywała go wszakże myśl, iż staruszka niedługo już będzie korzystała z zapisu.

Czekając z dnia na dzień śmierci stękającej i kaszłającej staruszki, w roku zeszłym syn poszedł za ojcem, lokatorka zaś, licząca obecnie dziewięćdziesiąty drugi rok wieku i dzisiaj zajmuje to samo mieszkanie, będąc solą w oku trzeciego pokolenia właścicieli domu.

Wśród służby panuje przekonanie, iż „stara żyje na złość gospodarzowi”...

— Nieszczęśliwi gracze.

W dniu wczorajszym dwaj, widocznie przybyli z

Pułkownik tylko, zapalając jeszcze świeże cygaro, dobył szabli i skinął na resztki swego oddziału.

— Jeżeli nie chcecie ze mną dotrwać na stanowisku—rzekł spokojnie— to czas jeszcze!.. rozproście się, nim nadlecia kirasjerzy, będziecie ocaleni.

— A ty, pułkowniku?—zawołał któryś z żołnierzy.

— Ja?—odparł poprawiając się w siodło— mnie, bez rozkazu, nie wolno opuszczać reduty. Pozostanę tu aż do końca.

Słychać było tentent koni, zmarzła powierzchnia łąk przesyłała na redutę odgłos ich kopyt, jak szum zbliżającej się burzy.

Pochyleni w siodłach, rycerze z nad Sprei, rozwinięci całym frontem na niezmierną równinę, wyglądali uroczym w promieniach południowego słońca, którego ukośne trochę promienie, łamiąc się w olśniewające białych pancerzach i kaskach z czarnymi orłami, rzucały snopy iskier dokoła.

Pułkownik, stojąc tuż poza uformowanymi w dwa szeregi mobilami, półgłosem robił uwagi biedakom, zdecydowanym teraz na wszystko.

Nagle zawołał: *feu... roulement!* i posypały się wystrzały, mimo przeszło osiemsetmetrowej jeszcze odległości, trafne o tyle, że linja kirasjerów została w środku przelamana.

Ludzie i konie wywracali się jak kłosa. Podczas gdy pierwsi, spadając z siodeł opisywali ogromne łuki w powietrzu, aby upaść na szable następnych szeregów, drugie stawały dęba, lub wywracali się w pędzie, zagradzając drogę biegnącym z tyłu.

provincji mężczyźni, zabawiali się w jednej z restauracji przy ulicy Długiej grą w bilard.

Podczas gdy pierwszy uderzył kijem nader boleśnie w oko siedzącego spektatora, drugi rozbił lampę, a następnie rozerwał kosztowne sukno.

Właściciel zakładu, nie otrzymawszy należnej zapłaty, postanowił zapozwać graczy przed kratki sądowe, w czem ma go naśladować jegomość ugodzony w oko...

To się nazywa nieszczęśliwy rezultat partji...

— Wczesny ślub.

Dziś przed godziną 7-mą rano na dworcu kolei wiedeńskiej zebrało się kilkadziesiąt osób odprowadzających państwa młodych.

Był to orszak weselny, który prosto z kościoła po-
dażył na dworzec kolejowy.

Ślub odbył się między 5-tą a 6-tą rano.

— Objaw postępu.

Doręczono nam kartę litografowaną, następującej treści:

„Piotr G., z żoną, ma zaszczyt prosić na uroczystość zaślubin córki Julji z p. Walentym D., odbyć się mającą w kościele ks. Reformatów, dnia 7-go lutego 1886 r., o godzinie 6-iej po południu.”

Dodać należy, iż p. G. pełni obowiązki stróża domu u p. S. Dyzmańskiego, zaś nowożeńiec pracuje jako parobek w handlu win...

Etykieta popularyzuje się...

— Z ulicy.

Dziś rano na Marszałkowskiej przy rogu Siemnej jakiś pan śpiesznie przechodząc potrafił chłopca niosącego tort z cukierni.

Chłopczyzna upadł, a wspaniały tort rozpadł się na części i pomieszał ze śniegiem.

Biedny malec mocno się potłukł, ale zapominając o tem, desperował nad stratą tortu, zapewne z obawy odpowiedzialności.

Sprawca potrącenia również był zmieszany, zwłaszcza, że inni przechodnie dość ostro przeciwko niemu wystąpili.

Dopiero, gdy nieznamy doręczył chłopcu banknot 25-rublowy, wszysej pochlebny szmerem czyn ten przyjęli.

Chłopiec nie posiadał się z radości, ta jednak krótko trwała, wracając bowiem do cukierni otrzymane pieniądze w drodze uronił.

Wszelkie poszukiwania zgubionego banknotu okazały się daremnymi.

— Skrucha.

W pierwszych dniach przyszłego miesiąca w tutejszym sądzie okręgowym miał być sądony proces nieletnich B., w imieniu których wystąpiła matka i główna opiekunka, przeciwko współnikowi zmarłego męża.

Wspólnik ten zaparł sumę, wynoszącą około 30,000 rs., a stanowiącą cały majątek sierot.

Ponieważ dowody są bardziej moralnej niż materialnej natury, więc szanse wygrania dla powódki okazały się nader słabe.

Tymczasem stała się rzecz całkiem niespodziana.

Pozwany p. * * w zeszły wtorek został rażony atakiem apopleksji.

Dzięki energicznej pomocy lekarskiej, niebezpieczeństwu na razie zapobieżono.

Pan * * jak tylko przyszedł do przytomności, w o-

Jeszcze jedna salwa karabinowa, nowa zawała trupów ludzi i koni i garstka nowozacigłych, wraz z pułkownikiem palącym jeszcze cygaro, zniknęła w tej masie błyskających, do góry wzniesionych szabel i promiennych pancerzy.

Gdy ta żywa nawałnica, przeleciawszy nad redutą, zatrzymała się o kilkadziesiąt kroków dalej, gdzie polamanymi kesonami dział francuskich szarpały jeszcze okropnie pokaleczone konie, w miejscu gdzie przed chwilą strzelała garstka obrońców wawo-
zu, widać było bezkształtną masę rannych i pobitych, śród których usiłował powstać siwy koń pułkownika, cały zbрызgan krwią, mając jeszcze w siodle swego pana, bez życia, ze zdruzgotaną czaszką, trzymającego oburącz jakiegoś pruskiego kirasjera.

* * *

Nazajutrz, w raporcie ks. Fryderyka Karola, opis bitwy kończył się temi słowy:

„Ostateczne zwycięstwo zawdzięczamy rzeczywiście heroicznej szarży garstki kirasjerów 4-go pułku na najeżoną działami francuską redutę. Dzielni nasi żołnierze zdobyli ją odrazu, palaszując artylerzystów i zabierając działa, z których francuzi, panicznym strachem zdęci, nawet się strzelać nie ośmielili.”

Pułkownik, dowodzący pod Ferrières, nazywał się Fabjan Lasocki.

Z. G.

becności kilku osób podyktował list, w którym pretenzję nieletnich B. w zupełności przyznaje.

Była to więc skrucha spowodowana obawą śmierci i wiarą w życie przyszłe.

Dzięki temu proces do skutku nie przyjdzie.

= Znalezione.

W dniu wczorajszym na Krakowskim-Przedmieściu, w pobliżu ul. Hr. Berga, p. Lange znalazł portmonetkę z pełną znaczną kwotą pieniędzy.

Portmonetka znajduje się w depozycie kancelarii cyrkulu 10-go.

= Kradzieże.

Na Franciszkańskiej pod nrem 10-ym ze składu Mośka Fernta skradziono 400 worków oraz futro wartości 120 rs. — Na Żelaznej skradziono z wozu pakę z towarami na sumę paruset rubli. — W kościele św. Aleksandra podczas nabożeństwa, p. Lutostańskiemu skradziono z kieszeni futra pudełko z klejnotami wartości 250 rs.

= Rozbiegane konie.

W dniu wczorajszym na Nowym-Świecie rozbiegały się konie zaprzężone do sanek nr 111.

Sanki na rogu Ordynackiej uległy przewróceniu, a stan-gret i pasażer bolesnie się potłukli.

= Przy pracy.

W dniu wczorajszym na Daniłowiczowskiej pod nrem 8-ym Karolina Strzyżewska, licząca 60 lat wieku, schodząc ze schodów z koszem bielizny, spadła na dół i uderzyła głową o gwoździ w podłodze.

Rana jest niebezpieczna.

Nieprzytomną S. odwieziono do szpitala Dzieciątka Jezus.

= Szkoła głuchoniemych.

W Witebsku wkrótce zostanie otwarta prywatna szkoła początkowa dla głuchoniemych.

Będzie to pierwszy zakład tego rodzaju w tej części kraju.

Założycielką szkoły jest pani Browczyńska.

= Porządki na prowincji.

Z funduszu miasta Makowa ma być wybrukowana ulica Browarna i urządzony na niej kanał kosztu 1,100 rs.

Na budowę i naprawę siedmiu mostów w obrębie m. Augustowa przeznaczono 2,200 rs.

Zabudowania magistratu m. Suwałk mają być gruntownie odnowione, na co wyasygnowano 1,200 rs.

= Bociany.

W gub. lubelskiej jeszcze przed paru tygodniami ujrano bociany.

Sześć tych ptaków rozlokowało się w okolicy Żółkiewki, z których dwa osiedliły się w Wólce Żółkiewskiej, a cztery we wsi Olechowen.

Niezwykły to fenomen, pozwalający wnosić, że nawet w państwie skrzydlatem coś się psuje.

= Smutny wypadek.

W tych dniach w Wilnie do sklepu p. Mrongowiusa przy placu Ratuszowym wstąpił baron Wrangel, celem kupienia ładunków do rewolweru.

W trakcie, gdy subjekt dobierał kartusze, baron Wrangel rozmawiał z właścicielem sklepu.

Subjekt nabił rewolwer i położył przed baronem Wranglem, który wziął broń do ręki i pociągnął za kurek.

Nastąpił strzał, a kula trafiła p. Mrongowiusa w samą pierś, o dwa cale od serca.

Lekarze rokują słabą nadzieję wyzdrowienia rannego.

= Wypadki na prowincji.

W dniu 1-ym b. m., w osadzie górniczej Sielce, w pow. hendzińskim, w kopalni węgla „Fryderyk”, przy spuszczeniu do szybu drzewa, spadł kłoc, który zrzuciwszy kilku górnikom mniejsze uszkodzenia, tak silnie ugodził 23-letniego Karola Walczaka, że tenże na miejscu śmierć poniósł.

W dniu 28-ym z. m. w Ciechanowie, w miejscowej cukrowni, robotnik Heranowski, lat 20 mający, przechodząc przez kładkę, wpadł do kadzi napelnionej ukropem, w której śmierć znalazł.

W dniu 29-ym z. m. mieszkaniec wsi Mielechowo, w powiecie kieleckim, Antoni Krup, oglądając nabita dubeltówkę, spowodował wypadkowy wystrzał, którym ugodzona w pierś w pobliżu znajdująca się 15-letnia Joanna Przysiak, na miejscu zabita została.

Dnia 7-go b. m. we wsi Chotyłów w miejscowej karczmie, przez nieostrożne obchodzenie się przy oglądaniu rewolweru, niejaki Nowosielski postrzelił Polkowskiego, miejscowego strycharza, w głowę.

Polkowski po ciężkich cierpieniach dnia 8-go b. m. życie zakończył.

W dniu 8-ym b. m. wieczorem w osadzie Piszczac, mieszczańin Stefan Bachłaj, nożem ugodził w brzuch mieszczańiną także osady Michała Korzeniewskiego, a nadto zadał mu kilka ran w plecy.

Bachłaja straż ziemska odstawiała do Białej. Michał Korzeniewski, zdaje się, żyć będzie.

ZE ŚWIATA.

× Z Krakowa donoszą nam d. 12-go b. m.: Niemal wyłącznym przedmiotem najwyższej dyskusji w naszym mieście jest obecnie sprawa pomnika Mickiewicza. Publiczność podąża tłumnie na wystawę projektów, ale wychodzi z niej niezadowolona. Głosy kompetentne oświadczają się głównie przeciw samej figurze Mickiewicza, który, jak już pisaliśmy, siedzi na granitowym złomie z obnażoną pierśią, a nagość ciała pokrywa tylko zarzucony na jedno ramię fałdysty płaszcz. Nikt nie wystąpił jeszcze z właściwą krytyką wystawionych projektów, gdyż wszyscy oczekują ostatecznej decyzji komitetu, który się zbierze w poniedziałek na pełne posiedzenie, pod przewodnictwem marszałka Zybkiewi-

cza i rozstrzygnie, czy pomnik ma być budowany według projektu Matejki, czy też ma być rozpisany nowy konkurs. Dodać należy, że na wykonanie pomnika według pomysłu Matejki nie wystarczy zebrana dotąd kwota, gdyż koszt budowy obliczają znawcy na przeszło 200,000 złr. Dowiaduję się, że i p. Weloński w Rzymie wykończył projekt pomnika Mickiewicza, lecz nie myśli stawać do konkursu. Także bawiący obecnie w Rzymie, p. Dykas, jeszcze podczas pobytu swojego we Lwowie, opracował zupełnie nowy projekt na pomnik Mickiewicza i ofiarował takowy w darze muzeum narodowemu. Pomnik ten ma dziś nadejść do Krakowa na ręce prezydenta miasta i zostanie zapewne bezzwłocznie umieszczony w salach muzeum. — Na wencie, urządzanej w sali ratuszowej przez Towarzystwo św. Wincentego à Paulo, a mającej trwać od 16—18-go b. m., odbędzie się loteria artystyczna, na którą nadesłali swoje szkice znakomitsi artyści miejscowi.

× Zarząd muzeum krakowskiego nabył obraz Merwarta „Mojżesz”, odznaczony zaszczytnie na wystawie w Paryżu.

× Moda się zmienia. W Krakowie, w kasynie powszechnem, odbył się bal niezwykle, a wielce ożywiony. Do wszystkich tańców przez całą noc panie same zamawiały tancerzy, przyjmując na siebie zwykłą rolę mężczyzn. Zabawa była nader ochoczą i liczną, a do mazura stanęło około 80 par.

× W poznańskim ukazał się agent niemiecki, zachęcający włościan, aby, spieniężywszy dobytek, udawali się do Kongo, zapewniając, iż przy budowie dróg mogą mieć wielkie zyski.

× Mierzwiński wystąpił w tych dniach po raz pierwszy w Monachjum w koncercie. Publiczność i krytyka zgótowały mu entuzjastyczne przyjęcie. Śpiewał po niemiecku, francusku i włosku, arję zaś z „Halki” wykonał po polsku.

× W Rzymie w tych dniach otwartą została wystawa wyrobów metalowych, która trwać będzie do końca marca r. b. Figurują na niej dwie polskie firmy, osiedlone w północnych Włoszech.

× Polacy na obczyźnie. W składzie misji francuskiej, która pod przewodnictwem Pawła Berta udaje się do Tonkinu, znajduje się nazwisko naszego rodaka. Jest nim p. Kłobukowski, mianowany dyrektorem gabinetu, t. j. pierwszym urzędnikiem po naczelniku misji.

× Trybunał karny w Berlinie skazał redaktora dziennika *Volkszeitung* na sześć tygodni więzienia za artykuł, porównujący dotację narodową ks. Bismarka z wynagrodzeniami, które niektórzy posłowie pobierają z funduszu swoich stronnictw.

× Akademia francuska wybrała na posiedzeniu onegdajszym na członków swoich: w miejsce Wiktora Hugo poetę Leconte de Lisle, w miejsce ks. de Noailles znanego publicystę barwy orleańskiej Edwarda Hervé, a w miejsce Edmunda About senatora Leona Saya.

× Najbogatszy włos, ks. Aleksander Torlonia, zmarł w Rzymie d. 7-go b. m. w 86-ym roku życia.

× Ostatnie śniegi, srożące się w Ameryce, pochłonięły mnóstwo ofiar. W podróży do Kansas zmarła między innymi cała rodzina kolonistów, składająca się z ośmiu osób, zawiąana wśród drogi.

× Sędziwego karpia schwycili rybacy w berlińskiej Sprei. W oskrzelach staruszką, ważącego 36 funtów, znaleziono pierścień z napisem świadczącym, że karpia wpuścił ktoś do wody w r. 1618-ym. Jeśli wiadomość prawdziwa, liczyłby więc karp... 268 lat.

× Stan ogólnej moralności obniżył się i w Chinach, jeśli wierzyć można prośbie cenzora etycznego, którą dostojnik ten wręczył cesarzowi. Odzywa się on między innymi następująco: „Dawniej nie widziano nawet prostych kobiet na ulicach i w domach zabawy, a teraz afiszują się publicznie nawet damy z towarzystwa. We wszystkich restauracjach, winiarniach, teatrach i t. d. przebywają kobiety ku zgorszeniu mężczyzn.” Z tego powodu prosi cenzor moralności, Wen Hai, o rozporządzenie cesarskie, na mocy którego mógłby zabrać się do wszystkich emancypantek i przyczynić się do wskrzeszenia i utrzymania starodawnych obyczajów. Chińska to oczywiście moralność i chińskie zamiary.

— Złożono w redakcji Kurjera warszawskiego:

— W dniu 6-ym b. m. od pp. S. S. G. J. pozostałe z nierozegranej gry rs. 1 kop. 20 na wpis dla niezamożnych uczniów.

— Po upływie doby zostawionej na odbiór rs. 1 kop. 35 dla najbiedniejszych, z życzeniem uniknięcia w stosunkach podobnie niesprawiedliwej i gwałtownej osoby.

Nekrologja.

† Ś. p. Adam Szczeciński, majster młynarski, właściciel piekarni, po długich cierpieniach zakończył życie dnia 13-go lutego r. b., przeżywszy lat 36. W nientulonym smutku pozostała żona z trojgiem małoletnich dzieci zaprasza krewnych, przyjaciół i znajomych na żałobne nabożeństwo odbyć się mające w poniedziałek, to jest dnia 15-go lutego, o godzinie 10-iej zrana, w kościele św. Barbary na Koszykach, oraz na wyprowadzenie zwłok w tymże dniu i z tegoż kościoła, o godzinie 4-iej po południu, na cmentarz powązkowski.

— B. p. Ludwiś Kleinadel, synek Henryka i Flory z Reichmanów Kleinadel, w dniu 12-ym b. m. po krótkich cierpieniach przeniósł się do wieczności. W smutku pogrzebu rodzice zawiadamiają o tem krewnych, przyjaciół i znajomych.

—198—

† Dnia 15-go lutego r. b., to jest w poniedziałek, jako w pierwszą bolesną rocznicę śmierci ś. p. Piotra Aleksandra Krzywińskiego, b. kupca i obywatela, odprawi się żałobne nabożeństwo w kościele św. Antoniego (po-reformackim), o godzinie 10-iej zrana, na które pozostała córka, syn, zięciowie i wnuczka wraz z rodziną zmarłego zapraszają krewnych i znajomych.

2—567—

Z Cesarstwa.

Ciekawy, bo z wypadkami i faktami bieżącej chwili związek mający list, nadesłał gazecie *Nowoje wremja* wiedeński jej korespondent. Powiada on, iż z wielu oznak wnosić należy, że Austrię czekają ważne i głębokie przewroty, i tak rzecz tę rozwija. „Niemcy, którzy w parlamencie podzieleni byli na dwa kluby, niemiecki i niemiecko-austriacki, teraz jeszcze bardziej się oddzielili. Klub niemiecki, do którego należą deputowani przekonani niemiecko-narodowych, uchwalili rezolucję, wyrażającą księciu Bismarkowi wdzięczność i uznanie za ostatnią jego mowę przeciw polakom. Ale klub niemiecko-austriacki, do którego należą deputowani, czujący się być więcej austriakami niż Niemcami, jest nadzwyczaj oburzony takim wystąpieniem klubu niemieckiego i demonstracyjnie zerwał wszelkie stosunki z tą zdradziecką korporacją. Czy to oburzenie jest w samej rzeczy tak poważnem, jak się wydaje, i czy istotnie przywódcy klubu niemiecko-austriackiego tak stanowczo chcą na przyszłość unikać wszelkiej wspólności z niemieckimi narodowcami? — o tem wątpliwy. Nie jest to nic innego, jak dobrze odegrana komedia, aby oszukać koła dworskie, a przywódcy klubu niemiecko-austriackiego nie chcą się tylko pozbawić możliwości dojścia do teki ministerjalnej. Kandydatom do portfelów ministerjalnych nie wypada uchylać adresów dziękczynnych dla Bismarka, który na głowę pobili Austrię pod Königgrätz i który przez to położył początek przewrotowi, z którego mogła wylecieć. Naturalnie, że i polskie i czeskie organa prasy nie przestają nazywać wystąpienia klubu niemieckiego zdradą. Takie zachowanie się polaków i Czechów jest zupełnie naturalnem, gdyż oba te żywioły należą teraz do obozu rządowego i dlatego też w obecnej chwili muszą występować wielce patriotycznie i udawać nadzwyczaj wiernych dla państwa, kiedy nie tak dawno temu czeska i polska opozycja nie brzydziły się nawet najskrajniejszymi środkami. Bądźco bądź jest to bardzo wymowny symptom, że w obecnej chwili Niemcy w Austrii biją czołem przed Bismarkiem, nie chcą nadal trzymać się kierunku austriackiego i wystawiają na pokaz swoje germanofilskie przekonania. Od rozmaitych dygnitarzy, którzy byli ministrami i znów pragną nimi zostać, trudno wymagać, aby wyrażali opinie albo choćby nawet namietności narodu. Dlatego też klub niemiecki jest pewniejszą miarą uczuć Niemców w Austrii, aniżeli klub niemiecko-austriacki. Niemcy w Austrii namietnie spoglądają na państwo niemieckie, zewsząd posyłają mu adresy, wyrażają wdzięczność, uznanie i szacunek. Byłoby wielkim błędem umniejszać znaczenie tych faktów. Wśród Niemców w Austrii objawił się nowy prąd i prąd ten z każdym dniem nabiera siły. A któż jest w stanie powiedzieć, jaki będzie koniec tej ewolucji? Jeżeli prawdą jest, że Niemcy w Austrii stanowią historyczny początek cesarstwa, to ci, co pragną umocnienia Austrii, mają wszelkie powody obawiać się o jej przyszłość. Podstawa zaczyna się chwiać. W obecnej chwili Niemcy są przyjaciółmi i sprzymierzeńcami Austrii, a w Berlinie względem wszelkich oświadczeń narodo-niemieckich idących z Austrii zachowują się tak jak gdyby byli głuchymi. Jednak, jak wiadomo, przyjaźń polityczna i przymierza międzynarodowe nie zwykły trwać długo. Jakaż będzie dola Austrii, jeżeli z Berlina zaczynają podżęgać agitację niemiecko-narodową? Jest to pytanie bardzo poważne.”

Sour. izw. także zainteresowały się Austrią i jej przyszłością. Przyszłość tę zaś widzą w tak czarnych kolorach, że wątpią nawet o tem, czy wolno jej będzie prosić o łaskę. Według *Sour. izw.*, Austrija będzie zupełnie zależała od Niemiec, które „wyrzekną jedno słowo — i austro-węgierskiej monarchii już nie będzie. Rozpadnie się ona nawet bez stawiania oporu. Nienaturalne zjednoczenie rozpada się samo przez się i daje życie nowym państwom, przemocą teraz ze sobą związanym. Dziwne to istotnie państwo, jedyne w dziejach, nigdy niebywałe: państwo, które dla nikogo nie jest ojczyzną! Są czesi, słowacy, maddziarzy, chorwaci, ale narodu austriackiego nie ma: austriackimi są tylko urzędnicy i

ficerowie. Być zresztą może, że kanclerz niemiecki pozwole jeszcze jakiś czas przeistnieć temu „politycznemu nieporozumieniu”, jak nazwano Austrię już przed półwiekiem, chociaż upadek jej nie grozi niczem ani Niemcom, ani nikomu innemu. Nie ma kogo stanąć w jej obronie, ani nawet jej żałować.”

Z ostatniej chwili.

Konferencja w Bukareszcie, po przedstawieniu jej w d. 11-ym b. m. przez Madzyda baszę nowych instrukcyj, rozpoczęła swe obrady i uchwaliła pierwszy artykuł traktatu pokojowego pomiędzy Serbią i Bułgarią. Artykuł ten nie zawiera żadnych szczegółowych postanowień, tylko orzeka zawarcie pokoju. Projekt turecko-bułgarski zawrzeć się mającej umowy żąda w pierwszym punkcie stanowczego uregulowania granicy serbsko-bułgarskiej. P. Mijatowicz zgodził się na to, zażądał tylko, aby równocześnie rozstrzygnięta została kwestja Bregowy.

Posel grecki w Konstantynopolu, p. Konduriotis, uwiadomił rząd swój, iż W. Porta gotowa jest zwrócić mu przedmioty, skonfiskowane w porcie tamtejszym na jednym z okrętów greckich.

Flota grecka powróciła z Volo do Salaminy. Wobec gorszących wyroków anarchistów londyńskich sprawa krzepiąca wrażenie pełne taktu i umiarkowania zachowanie się robotników tamtejszych. W środę odbyło się tamże umyślnie w tym celu zwołane zgromadzenie delegowanych wszystkich oddziałów unji robotniczej (*general Labourers Amalgamated Union*), które w surowych wyrazach potępiło ekscesy motłochu. Ani jeden prawdziwy robotnik nie uczestniczył w takowych. Zgromadzenie oświadczyło, że mowy Hydmana i innych agitatorów anarchistycznych przejęły ich odrazą, i wyraziło zdziwienie, że agitatorowie ci dotąd nie zostali aresztowani.

Dalej uchwalono rezolucję wzywającą rząd, aby w interesie porządku i bezpieczeństwa położył rychło kres agitacji socjalno-anarchicznej. Robotnicy wystosowali również listy do redakcyj dzienników, w których powiadają, że gdyby w poniedziałek prezydent poliej na skwerze trafałgarskim zawezwał ich pomocy, sami położyliby kres gospodarstwu haniebnemu londyńskiego motłochu.

TELEGRAMY

„KURJERA WARSZAWSKIEGO”.

Wiedeń 13-go lutego. — Wypadkiem dnia jest wczorajsza mowa Hausnera. Mówca otrzymał mnóstwo powinszowań. W dalszych rozprawach nad wnioskiem hr. Coroniniego o utworzeniu trybunału dla spraw wyborczych dep. Menger nazwał mowę Hausnera bezwzględnie, szorstkim wypowiedzeniem wojny umiarkowanym żywiołom lewicy niemieckiej. Kronawetter dowodził, że wniosek Coroniniego skierowany jest przeciw demokracji.

Bruksella 13-go lutego. — Wiedeński *Laenderbank* zawarł tutaj układ z królem belgijskim, jako władzą państwa Kongo, o pożyczkę 100 milionów fr. na cele organizacyjne tego państwa. Będzie ona emitowana w losach w kilku państwach europejskich.

Londyn 13-go lutego. — Lord Roseberry zawiadomił mocarstwa, iż nowy rząd angielski zamierza z wszelkim potrzebnym naciskiem utrzymać politykę wschodnią lorda Salisbury we wszystkich punktach, a zwłaszcza co do ewentualnych kroków, zmierzających ku zapobieżeniu nowym zawiąskaniom, tudzież co do zaatakowania przez morskie siły wojenne Grecji jakiegokolwiek punktu wybrzeży tureckich.

Londyn 13-go lutego. — Dzisiejszy *Times* zapewnia, iż podpisanie traktatu pokojowego pomiędzy Serbią i Bułgarią nastąpi niewątpliwie.

Londyn 13-go lutego. — *Standard* zapewnia z Berlina, iż rząd niemiecki doprowadzi z pewnością do zgody na umowę turecko-bułgarską, wskazując punkt, orzekający o przymierzu zaczepno-odpornem pomiędzy Turcją i Bułgarią, wskutek którego Bułgaria miałaby nieść pomoc zbrojną Turcji, zostanie na żądanie Rosji usuniętym.

Bukareszt 13-go lutego. — Układy pokojowe zostały zawieszone, ponieważ delegat W. Porty zażądał wprzód przedłożenia wypracowanych projektów umowy serbsko-bułgarskiej.

(Ajencja północna.)

parcie do mocarstw, ażeby po upływie zawieszenia broni nie wynikły znowu zawiąskania z Serbią.

Londyn 13-go lutego. — Zapewniają, iż rząd postanowił zaniechać zamiaru wytoczenia procesu Hyndmanowi i innym agitatorom, którzy wywołali w poniedziałek znane zaburzenia anarchistów.

Londyn 13-go lutego. — Wczoraj znowu były nieporządki w Leicester, które przybrały znacznie większe rozmiary niż wczorajsze. Władze odniosły się do obywateli o współdziałanie.

Belgrad 13-go lutego. — Zaprzeczają tu urzędowo wiadomościom o rozbrojeniu i zwołaniu skupczyny.

Petersburg 13-go lutego. — Podobno departament heroldji senatu co do kwestji zawartej w § 76 tomu 9-go uznaje, że dzieci cudzoziemców, którzy w służbie rosyjskiej otrzymali rangi, nie korzystają z żadnych praw, jeżeli nie ukończyły kursu w uniwersytecie. W takim zaś razie do czasu wstąpienia do służby służą im prawa dziedzicznych honorowych obywateli.

Petersburg 13-go lutego. — Dziś w soborze kazańskim odbyło się nabożeństwo żałobne za Aksakowa, urządzone przez przedstawicieli petersburskich wydawnictw periodycznych.

Odesa 13-go lutego. — Na nabożeństwie żałobnym za Aksakowa obecny był generał-gubernator, wyższe władze, członkowie komitetu słowiańskiego i profesorowie. Z taką samą uroczystością odbyło się nabożeństwo w Kijowie.

Z sądów.

Biłgorajscy działacze.

Sprawa biłgorajska zaczyna z dziedziny domysłów wkraczać w sferę faktów, przystąpiono bowiem do badania świadków, których zeznania tyczą się pojedynczych wypadków przekupstwa, wspomnianych w akcie oskarżenia w liczbie 77.

Zaczęto od Hersza Bryka, który przy poborze r. 1883-go został z mocy art. 44-go specjalnych przepisów uwolniony na rok jeden. Ojciec jego, Lejba, zbadany w tej mierze, zaprzecza wszelkiego z Górskim porozumienia, zeznaje natomiast, iż przed poborem dr Rewkowski radził mu, aby przysłał syna do losowania na dodatkową sesję komisji, gdyż wtedy łatwiej go będzie uwolnić.

W sprawie uwolnienia Hersza Lipinera zeznawało trzech świadków.

Najważniejszym był głos jego ojca, Moszka Lipinera, który opowiedział, że kiedy syn jego pierwszy raz stawał do losowania, dał Górskiemu przez pośrednictwo niejakiego Nusyma Fabrykanta 150 rs. i sumę tę następnie podniósł wskutek żądania Hertzberga do 190 rs. W drugim roku uwolnienie syna kosztowało go 150 rs., wreszcie w trzecim roku nie chciał już dać pieniędzy i Górski, pomimo przychylniej dla losującego opinii lekarzy, żądał zakwalifikowania go do zapasu armji.

Dodać musimy, iż według słów Lipinera, w pierwszym i drugim roku, kiedy syn jego otrzymał tylko zielony bilet, Hertzberg zwrócił mu pobrane pieniądze, potrąciwszy sobie tylko kilkanaście rubli za trudy.

Sędzia gminny, Pankiewicz, który stawał jako świadek w sprawie zięcia swojego, Michała Kota, starał się wszelkimi siłami pozostać w sferze ogólników.

W prostej, ciemnej sierniedze, o fizjonomji dość rozstrzelonej, robił on oryginalne wrażenie. Być może, iż na usposobienie to wpłynęły kilkakrotnie o nim wzmianki w poprzednich zeznaniach.

Od Stańskiej (służącej u Górskich) oraz pisarza sądu gminnego, Kowalskiego, słyszeliśmy, że to oryginalni i skąpiec.

Wobec tego dziwną wydać się musiała wzmianka, iż Pankiewicz, o którym pani Górską miała się kiedyś odezwać, że jest bogaty, ale nigdy nikomu żadnych nie robi prezentów, zdecydował się ofiarować Sawickiemu 100 rs.

Było to podczas herbaty w domu państwa Górskich, na krótko przed poborem. Na pierwiastkowem śledztwie Pankiewicz twierdził, że kiedy rozmowa potrafiła o brankę i wspominał o swoim zięciu Kocie, Sawicki zrobił mu uwagę, że uwolnienie zięcia będzie go trochę kosztowało. Pankiewicz miał wtedy wyjąć 100 rs. i podać je Sawickiemu. Ponieważ ten ostatni, porozumiewając się wzrokiem z panią Górską, odsunął pieniądze mówiąc, że to zamało, Pankiewicz zabrał pieniądze i wyszedł.

Obecnie zmienił on zupełnie pierwotne swoje zeznanie i starał się wytłumaczyć ten epizod jako naj-

zwyklejszy żart, wywołany wzmianką o wydatkach, poniesionych przez Górskich na budowę nowego domu.

Zeznaniu temu przeczy najwyraźniej oświadczenie służącej Stańskiej, która słyszała po wyjściu Pankiewicza z ust pani Górskiej te słowa: „Pankiewicz, to bogaty człowiek, ale chciwy, dał zaledwie tyle, że starczyłoby tylko na doktorów.”

Ciosmakowa, włościanka z pod Biłgoraja, złożyła przed sądem zeznanie, kategorycznie potwierdzające głoszone o Górskim opowieści. Chcąc uwolnić swego syna, zgłaszała się ona dwa razy do naczelnika powiatu. W pierwszym roku złożyła do rąk Sawickiego w obecności pani Górskiej 200 rs., w drugim roku 100 rs., wreszcie w trzecim znów 100 rs. do rąk samej pani Górskiej.

Za każdym razem uspakajano ją, że syn będzie wolny, raz nawet pani naczelnikowa powiedziała jej: „Daj jeszcze 100 rs., to syn twój dostanie czerwony bilet.” Ponieważ w dwóch pierwszych latach syn jej dostał tylko zielony bilet, a w trzecim wzięto go do wojska, dopominała się o zwrot pieniędzy.

Sawicki i Górski zapewniali ją, że syn wróci z wojska i że go jeszcze uwolnią. Wreszcie pani Górską oddała jej pieniądze w osobnym pokoju.

Przeplatając swoje opowiadanie łzami, Ciosmakowa opowiadała, jak rujnowała swój dobytek na prezenta, ile ją kosztowało pieniędzy i starań wyjednania dla syna uwolnienia od wojska.

W końcu, kiedy już nie było innego wyjścia, Sawicki radził jej napisać apelację do urzędu gubernialnego, ze względu jednak na brak pieniędzy i nieumiejętność radzenia sobie w potrzebie, zaniechała tego środka. Pomimo tego apelacja, o ile wiadomo ze śledztwa, podana została.

Szczegóły powyższe potwierdzili Józef, Magdalena i Franciszek Ciosmakowie, wreszcie parobek ich Kmieć.

Ponieważ apelacja podpisana była przez Cybulskiego, tenże objaśnił, iż podpisał ją na żądanie Okońskiego.

Inne zeznania, jako nie dodające nie nowego do zeznania Ciosmakowej, pomijamy. Wyjmuje się tylko jeden szczegół z zeznania Stańskiej, która w ogóle do najważniejszych świadków należy i kilka razy już była badana. Opowiada ona, iż Ciosmakowa przynosiła rzeczywiście prezenty w naturze, a po ostatnim poborze widziała ją, jak wyszła od p. Górskiej z pieniędzmi w ręku, ale ile miała pieniędzy, za co je otrzymała, powiedzieć nie umie.

Włościanin Rataj, który uwalniał pasierb swego, Bzdziucha, od wojska, dał Sawickiemu przed poborem 400 rs., a drugiego roku Struzerowi 214 rs. i tegoż roku pasierb jego otrzymał czerwony bilet.

Ostatnia serja świadków wezwana była w celu stwierdzenia faktu przekupstwa odnośnie do zaciężnego Kica. Zeznania ich jednak nie dały żadnego pozytywnego rezultatu, chyba ten, że Hertzberg, który i tutaj następczał się z usługami, żądał za uwolnienie Kica 415 rs., a że interesowani nie mieli pieniędzy, więc do tranzakcji nie doszło.

W ogóle, jak widzimy, posiedzenie wczorajsze pod względem ilości zdobytego materiału dowodowego do najobfitszych zaliczyć należy.

E. W.

GIEŁDA.

Warszawa, d. 12-go lutego 1886 r.

Za weksle długoterminowe na Berlin żądano 50.20, 50.15 płacono. Krótkoterminowe 49.90, 49.95, w końcu dociągnięto do 49.97 i pół, przy żądaniu 50.02 i pół.

Na pomniejsze miasta niemieckie żadnych nie robiono interesów.

Na Londyn 10.15 i pół żądano, 10.14 i pół w niewielkich ilościach płacono.

Na Paryż 40.70, przy małych obrotach po 40.60 i 40.65.

Na Wiedeń 80.90. Tranzakcje zawierano po 80.60 i 80.70 na końcu czynności giełdowych.

Papiery dosyć mocno, choć dążność osłabła cokolwiek. Przyczyniła się do tego zniżka berlińska i zbyt wygórowane żądania.

Listy likwidacyjne 90.75 i 90.40 wedle wielkości odcinków. Za większe 90.65 i 90.40 płacono, stosownie do natarczywości podaży.

Pożyczka wschodnia 99.75.

Listy ziemskie w serji I-ej 100, w II-ej, III-ej i IV-ej 90.85, w V-ej 96.50, w żądaniu jednak tylko.

Listy miejskie 96.25, 95.25, 94.40 i 94 ofiarowane były.

Obliży 95.25.

Listy łódzkie poszukiwane. Płaconoby 91.75, 91.50, 91.25, wedle serji.

Akcjami żadnych obrotów.

Godzina 12. Usposobienie niezmiennione. Kursy końcowe płaconoby.

J. Wł.

urządzeniem, na bardzo
warunkach, dohrze procentująca. — 273B

Woldry pikowe: różowe, niebieskie lub szare, po rs. 3, sprzedają w składzie fabrycznym, Krakowskie-Przedmieście, w gmachu dobroczynności, w dawnym sklepie żyrdowskim. 2348

Meble: tanio do sprzedania, garnitur czarny, rzeźbiony, jedwabiem kryty i orzechowy utrechtem kryty, otomana, szeslongi i 2 całe kryte garnitury. Mokotowska № 23, róg Placu św. Aleksandra, wiadomość u stróża. 1727

Creass, półpłótno najlepsze, po kop. 8 łokcie, dostać można w składzie fabrycznym, Krakowskie-Przedmieście, w gmachu dobroczynności, w dawnym sklepie żyrdowskim.

Meble do sprzedania bardzo tanio z przyczyny zmiany interesów. Szafy rozbierane, kolumny czarne salonowe, krzesła fantazyjne, stół czarny do garnituru wytwornie rzeźbiony i grawerowany, stoliki fantazyjne, stoliki do kart, kozetka jedwabna, kanapka fantazyjna, szeslong skórą kryty, biurko parzyckiego wyrobu damskie, szafki do bielizny bardzo ozdobne, półki do książek, etażerka, umywalka, stół orzechowy do garnituru, z jadalni całe umeblowanie ze starego dębu, kredens, stół, krzesła, wszystko bogato rzeźbione, lampa, obrazy olejne i fotografie celniejszych utworów, przyrządy na biurko, lich-tarze Frazetowskie i wiele drobnych przedmiotów, oraz urządzenie kuchenne. Bracka № 20, stróż Paweł wskaże. 2062

Żagnot najlepszy czarny i popielaty, po kop. 7 łokcie, w składzie fabrycznym, Krakowskie-Przedmieście, w gmachu dobroczynności, w dawnym sklepie żyrdowskim.

Do sprzedania futro męskie z koźmierem bobrowym, mało używane i palto zupełnie nowe. Obejrzeć można od 11-ej do 1-ej w południe. Ul. Wilcza 65, mieszka. 2. 2207

12 chustek białych do nosa, za kop. 90

sprzedaje skład fabryczny, Krakowskie-Przedmieście, w gmachu dobroczynności, w dawnym sklepie żyrdowskim. 2350

Meble po zwinieciu magazynie czarne i różne garnitury, kredensy, stoły i inne sprzedaje bardzo a bardzo tanio. Od Nowego-Swiatu drugi dom, Świętokrzyska № 4, mieszkania 4, pierwsze piętro. 2247

Sztuka płótna krajowego 30 1/2, łokci maszyna, za rs. 4 sprzedaje skład fabryczny, Krakowskie-Przedmieście, w gmachu dobroczynności, w dawnym sklepie żyrdowskim.

Do sprzedania za cenę przystępną lustro salonowe z konsolą, złożone, oraz futro niedźwiedzie, prawie nowe. Złota 21, stróż wskaże. 2241

Łóżka orzechowe greckie ozdobne są do sprzedania. Krakowskie - Przedmieście 2, mieszkania 25, na dole, w podwórzu. 2107

Kasy ogniotrwałe do sprzedania po cenach najprzystępniejszych. Marszałkowska № 125, u Sikorskiego. 1293

Do sprzedania koronkowa rotunda, do dubrania sukni balowej. Żurawia № 11, mieszkania 5. 2170

Suknia jedwabna koloru héliotrope, przybrana koronkami, zupełnie świeża i okrycie damskie, są do sprzedania. Wspólna 10, stróż wskaże. 2083

Ktoby życzył nabyć parę niedźwiedzi, rożniaków, żywych; raczy zgłosić się na Warecką № 9, m. 13, od 5-6 po południu.

Okrycie do sprzedania syberyjskie, długie, zupełnie nowe, podług ostatniej mody, za cenę przystępną, oraz suknie wieczorowe. Nowy-Swiat № 34, mieszka. 18. 2187

Meble rozmaite z 4-ch pokoiów, do sprzedania. Nowy-Swiat № 48/44, m. 21. 2226

Przytka zdatna na wieś, do sprzedania. Nowy-Swiat 1, stróż wskaże. 2233

Buldogi prawdziwej rasy angielskie są do sprzedania. Ul. Chmielna № 3, m. 8. 2235

Fortepian o 6-u oktawach, bardzo dobry, do sprzedania. Elektoralna 14, m. 7. 2-e piętro, front, do 5 po południu. 2236

Masła litewskiego 25 pudów jest do sprzedania razem lub częściowo. Żurawia № 43, mieszkania 1. 2240

2 lustra orzechowe duże, z konsolami marmurowymi, do sprzedania. Wiadomość: Nowy-Swiat № 67 nowy, u stróża. 1555

Z powodu żałoby suknie do sprzedania w sklepie Nelly. Szpitalna № 1. 2082

Meble bardzo tanio, nowe używane. Ul. Chmielna 3, róg Nowego-Swiatu w Magazynie. 2045

Fortepian za 85 rubli do sprzedania. Hoża № 3, mieszkania 3. 2028

Fortepian Hofera i drugi zagraniczny o 7-u oktawach, do sprzedania, także można się egzercytować codziennie. Chmielna № 7, Nowicki. 2042

Tabakierkę złotą pięknej francuskiej roboty pozostawiono do sprzedania w zakładzie fotograficznym p. Nowaczyńskiej, Nowy-Swiat 27. 2270

Fortepiany nowe, używane, krótkie sprzedaż, zamiana, reperacje, przyjmuje fabryka fortepianów. Leszno 21. 2353

Fortepian zagraniczny, o 7-u oktawach, blatem metalowym, w dobrym stanie, do sprzedania. Świętokrzyska 3, m. 8. 2354

Wina zagraniczne, kaukaskie i krymskie, od kop. 30 za butelkę; wódki Popowa z Moskwy i z dystylarni F. Jankowskiego po cenach fabrycznych: piwo wyborowe 1/1 but. kop. 8, 1/2 but. kop. 5; każda butelka opatrzona etykietą firmową i korki palone z firmą browaru, poleca skład win Władysława Biernackiego. Zielna № 1, róg Chmielnej.

Meble tanio do sprzedania, garnitur czarny i orzechowy, lustro, krzesła fantazyjne, trema, kredens, krzesła, stół, szafy, stolik damski, komoda, łóżka toalety, umywalka, kolumny, dywany, dwie szafy bogato rzeźbione, debowe; franki, chodniki, Ul. Marszałkowska № 111, między Złotą i Chmielną, na pierwszym piętrze, mieszka. 16

Do sprzedania maszyna parowa z rezerwem, kominem, kotłem z bulierem, o sile 8 do 12 koni. Wiadomość: ulica Pańska № 13, u Szeina, do godziny 10 rano. 336

Do sprzedania za niską cenę, garnitur mebli bordeaux, granit kryty; kanapa, dwa fotele, dwanaście krzeseł, dwie portjery, trzy lambrekiny i stół. Żurawia № 12, m. 5, od 10-ej do 2-ej. 2308

Dla linijskich zakładów, pośpieszne maszyny do linjowania, na kółkach, najnowszej konstrukcji są do nabycia u B. L. Fridman w Warszawie, ulica Długa № 15.

Grzyby litewskie po kop. 37 1/2. Kruca № 5, mieszkania 7. 2329

Do sprzedania para łózek, antyki, po Potulowskim. Żurawia № 21, m. 3. 2275

Kanarek harzowski i inne, tanio. Krakowskie-Przedmieście 7, mieszka. 6. 2258

Piękne nowe lando, oraz karetka używana, do sprzedania. Zielna № 26, u właściciela. 2314

Magle pokojowe po rs. 45, ze stołem rs. 55, praktyczne i trwałe, poleca skład maszyn Juljana Berg, Mazowiecka 16 (14).

Interesa handl. i majątk.

Potrzebne są rs. 4,000 do spłaty na nieruchomości wysokiej wartości, na bardzo dogodnych warunkach. Wiadomość bez pośrednictwa, A. Nowakowski i Syn. Bielańska 3.—Tamże wiadomość o placu obszernym do sprzedania, o trzech frontach, podzielonym w najdogodniejszych warunkach. 872

Życze kupić wólkę ziemi lub tania kolonię. Oferty i cenę proszę składać w Kurjerze Warszawskim pod K. W. 1945

Do sprzedania lasu sosnowego budulec marmogów 67, dwie wiorsty od stacji dr. żel. War.-Wied., w bliskości Łodzi. Wiadomość u właściciela, Pańska № 10, mieszkania 39, od 10-ej do 12-ej. 2000

Do wydzierżawienia dobra Sadowiec w powiecie Wieluńskim. Blizsza wiadomość u właściciela dóbr Działoszyna. 1235

Do wydzierżawienia dobra Lipnik w powiecie Wieluńskim. Blizsza wiadomość u właściciela dóbr Działoszyna. 1234

3 place na Pradze, w bliskości dr. żel. Terespolskiej, mające ogółem powierzchnię przeszło 50,000 łokci kwadratowych, uregulowane w osobnych księgach hypotecnych, są do sprzedania. Wiadomość u adwokata przysięgłego Karola Dumina, ul. Świętojska 22, do 10 rano, lub między 5 a 7-mą po południu, z wyjątkiem świąt. 232

Magle wiedeńskie są do sprzedania z powodu zmiany interesu, Czysta 8. 2200

Sklep galanterijny z dystrybucją jest zaraz do sprzedania. Wiadomość na miejscu: ulica Marszałkowska № 143 nowy. 2211

Sklep dystrybucyjno-wiktualowy jest do sprzedania. Ulica Żelazna № 20 lit. B. 2211

Rs. 15,000 potrzeba na 1-szy numer hipoteki, bez pośrednictwa. Wiadomość: ul. Pańska № 16, u właścicieli. 2232

Rs. 1,000 potrzebne są, jako współka do interesu pewnego, bez żadnego ryzyka. Wiadomość przy ulicy Aleksandra № 20, mieszkania 5. 314

Z powodu wyjazdu, jest do sprzedania sklep wiktualowy przy ulicy Mariensztadt N 25, za rs. 100, wiadomość na miejscu.

Rs. 80,000 do ulokowania, na 1-szy numer po Towarzystwie m. Warszawy, razem lub częściowo. Wiadomość w kancelarii p. Powichrowskiego, adwokata przysięgłego, Długa 27. 2213

Hotel narodowy w Krakowie, położony wśrodmieściu, liczący przeszło 40 pokoiów gościnnych, jest pod przystępnymi warunkami do sprzedania, a ewentualnie do wydzierżawienia. Rlższej wiadomości udziela ustnie lub listownie właściciel w miejscu. 2077

Poszukiwanym jest wspólnik z kapitałem 5 tysięcy rubli, do bardzo korzystnego przedsięwzięcia. Oferty pod literami M. W. F. przyjmuje kantor Kurjera. 2186

Dystrybucja do sprzedania, może być na sklep wiktualowy. Sienna 13. 2150

Potrzebna jest suma rs. 2,500 do spłaty na 1-szy № po towarzystwie. Pośrednictwo wyłącza się. Wiadomość: Dzielnia № 30, u właścicieli domu. 2271

Czynnego wspólnika z kilkoma tysiącami rubli, poszukuje się do przedsięwzięcia nowo założonego, przynoszącego znaczny i pewny procent i nie przedstawiającego żadnego ryzyka. Reflektanci zechcą złożyć adresy w kantorze Kurjera pod literami E. J.

Apteka do sprzedania w mieście powiatowym. Wiadomość w aptece Dr. Hejnricha.

Okazja. Willa niezwykle ładna i zdrowa, z pałacem nowym, dwie włóki gruntu, laskiem sosnowym własnym, ogrodem, oranżerją, wodą i komunikacją szosą 10 wiorst od Warszawy i od kolei wiorst, dobrze obsłanę, z inwentarzem wszelkim, do sprzedania nie drogo, warunki dogodne. Wiadomość blizsza: ulica Trebacka № 13 nowy, w magazynie Leonard. 2287

Wspólnik z kapitałem od 6,000 rubli potrzebny jest, do interesu fabrycznego, dla powiększenia takowego, gdyż wyroby, te sprowadzają się dotąd przeważnie z zagranicy. Oferty przyjmuje biuro ogłoszeń pp. Rajchmana i Frendlera, Senatorska 26, pod lit. W. 666. 337

Poszukuje się wspólnika z kapitałem rubli 3,500—4,000 do interesu, od dosyć dawna egzystującego, lecz fachowego w zawodzie kupieckim, a mianowicie: materialisty i składzie farb. Oferty uprasza się składać w niniejszym piśmie pod literą W. Z. 1450.

Ważna wiadomość! Z powodu interesów rodzinnych jest do sprzedania z całym urządzeniem zakład restauracyjny z 4-letnim kontraktem, w bliskości teatru; lokal ten może być użyty i na okazały skład wódek. Wiadomość na miejscu: Chmielna № 1, róg Nowego-Swiatu. 2263

Magle do sprzedania zaraz. Świętokrzyska № 38. 2325

Kawiarnia do sprzedania z powodu wyjazdu, za przystępną cenę. Wiadomość: ulica Karłowicka № 11 (7 stary), w sklepie z pieczywem. 2326

Rs. 200 do 500 za wyrobienie posady fabrycznej kupcowi, władającemu czterema językami, z referencjami pierwszorzędnymi. Listy A. Z. 100, w kant. Kur. War. 2319

Z powodu wyjazdu właściciela z Warszawy do sprzedania bez pośrednictwa zakład najmu karet, konie i wozy robocze, oraz krowy. Wiadomość w hotelu Litewskim, Nowo-Senatorska, w kantorze. 2324

Sklep wiktualowy do sprzedania. Cena przystępna. Ulica Mostowa 18. 2331

Dystrybucja do sprzedania, z mieszkaniem. Karłowicka № 13/9. 2332

Sklep mydlarski w dobrym punkcie jest do sprzedania z powodu wyjazdu. Wiadomość: ulica Bracka № 11, w sklepie obuwniczym. 2315

Do sprzedania sklep norymberski z dystrybucją i materiałami piśmiennymi. Ul. Niecała № 11. 2318

Lokale.

Sklep obszerny z dwoma oknami wystawowymi, od lat 4-ch zajmowany na handel wędlin, wraz z mieszkaniem składającym się z trzech pokoiów, kuchni z wodociągiem i zlewem, łazienki z wanną, dwóch piwnic i góry wspólnej, do wynajęcia od 1 Kwietnia r. b., za rs. 700 rocznie. Marszałkowska № 67 nowy, obok gimnazjum, stróż wskaże. 168

Do wynajęcia od 1-go Kwietnia r. b. Dpry ulicy Marszałkowskiej № 67 nowy, obok gimnazjum, 3 pokoje z balkonem, na 3-em piętrze, od frontu, z dwoma wejściami, z przedpokojem i kuchnią, z wodociągiem i zlewem, oraz piwnicą i górą wspólną, za rs. 320 rocznie. 1 pokój z kuchnią w oficynie na dole, z piwnicą i górą wspólną, oraz 2 pojedyncze pokoje kawalerskie, każdy z osobnym wejściem, frontowymi schodami, na 3-em piętrze, stróż wskaże. 157

Do wynajęcia każdego czasu: salon o 3-ch oknach i pokój o 1-m oknie, razem lub oddzielnie, umeblowane. Widok 22 nowy, mieszkania 9. 2218

Do wynajęcia zaraz 2 lub 1 pokój z przedpokojem i zupełnie oddzielnym wejściem, na parterze, elegancko umeblowane, w najruchliwszym punkcie miasta. Wiadomość: Nowy-Swiat № 22, m. 23. 2222

6 lub 5 pokoiów, z wszelkimi wygodami. Dom za Nowo-Zielną. Zielna 41. 1723

Za 18 rubli mieszkanie z całodziennym utrzymaniem dla pań, przy staruszce. Ul. Hoża 26—17. 1678

Przy ul. Kruczej № 7, dom cały ze znacznym ogrodem, dobrze utrzymanym, do wydzierżawienia lub wynajęcia. od 1 Kwietnia lub później. 2025

Pokój z meblami i usługą. Tamka № 9, mieszkania 7. 2060

Przy ul. Ogrodowej № 5, do wynajęcia od 1 Kwietnia 5 pokoiów, na 1-m piętrze, z wszelkimi wygodami, oraz trzy pokoje z takimiż wygodami. Wiadomość na miejscu.

5 pokoiów do wynajęcia od 1 Kwietnia lub zaraz, na kwartał lub rocznie, z wszelkimi wygodami i gazem, na parterze, za 125 rs. kwartalnie. Złota № 46 nowy. 309

Salon z pokojem, elegancko umeblowane, Służba. Chmielna 16, mieszka. 7. 2193

Do wynajęcia tanio, dla osoby pociężniejszej, pokój z oddzielnym wejściem, z przedpokojem. Wiadomość Złota 36, mieszkania 31. 341

Do wynajęcia duży salon, z przyległymi pokojami, elegancko urządzone, na uroczyste wesela lub bale. Wiadomość: Plac Krasieński № 3, u rządcy domu. 2343

Tanio! Pokój dla damy. Chmielna № 44, od Marszałkowskiej. 2334

Sklep od Kwietnia, stajnia, wozownia, szaraż. Nowy-Swiat 25. 2328

Salonik od frontu, z fortepianem i meblami, zaraz do wynajęcia, przy wdowie osobie inteligentnej i wykształconej. Bielańska № 21, mieszkania 5. 2338

Potrzeba od 1 Kwietnia r. b., w dzielnicy św. Aleksandra, 2-ch pokoi z przedpokojem, kuchnią i możliwymi wygodami. Adres: poste-restante M. K. 68. 340

Od 1-go Kwietnia r. b. jest do wynajęcia sklep wiktualowy w dobrym punkcie, egzystujący od lat 20. Wiadomość: Niska № 50, u właścicieli domu, między godziną 2 a 4 po południu. 2265

Lokal w którym mieści się obecnie fabryka powozów, składający się z kuchni, czterech obszernej i trzech mniejszych wozowni i stajni na 12 koni, zdatne na skład, dy, remizę lub fabrykę, do wynajęcia razem albo częściowo, od 1-go Lipca r. b. w domu № 669, nowy 26 Leszno. Wiadomość u właściciela: Furmańska 11. 2253

Pokój umeblowany, z usługą. Krakowskie-Przedmieście, wprost Saskiego placu № 38 nowy, mieszkania 18. 2311

Doniesienia rozmaite.

Kurtki łosiowe i czarne na flaneli, kaftany, kspodnie, kalesony i skarpetki jelenie, zamkowe, chroniące od przeziębienia i reumatyzmu, w wielkim wyborze poleca fabryka wyrobów rękawicznych L. Kunickiego. Krakowskie-Przedmieście № 7. 1948

Paszety (pain de gibier) świeże, smaczne. Skład produktów wiejskich, Marszałkowska № 119. 1659

Obiady na masle. Poszukuję paru porządnych stołowników. Kruca 32, m. 19. 2292

Potrzebna sklepowa do sprzedaży pieczywa. Kaucja wymagana rs. 50. Do sprzedania 30 flakonów aptecznych. Wiadomość: Hoża № 78, w piekarni. 2292

Pralnia do sprzedania.—Tamże potrzebne są uczennice. Złota 23a. 2341

Fortepianista renowowany, przyjmuje zamówienia na bale i wesela. Chłodna 30, Fabryka kapeluszy. 2339

Losy loteryjne do 1-szej klasy jeszcze do nabycia. Złota 5, mieszka. 3. 2345

Opakowanie mebli, fortepianów tanio, solidnie, zakład opakowań. Maków. Solna 18.

Bukowska akuszerka, przyjmuje osoby nieposiadające się słabości we wspólnym i oddzielnym pokojach. Opieka troskliwa, dyskrecja, umieszczenie dziecka. Opłata nieka. Bednarska № 21. 2178

Potrzebna mamka. Ulica Freta № 3, mieszkania 5. 2289

Mamka ze świeżym pokarmem do umieszczenia. Tamka 11, mieszka. 16. 2320

Chłopczyk jest do wzięcia na własność, gnie chrzczone. Ul. Furmańska № 8, m. 14. 2345

Dnia 31 Stycznia r. b. w kościele Świętokrzyskim w czasie nabożeństwa lub przechodząc ulicą Świętokrzyską, Placem Wawerskim i Szpitalną, została przywiązana do uroniona portmonetka brązowa, skórzana, z pewną kwotą pieniędzy i 2 bilety na kwartkowe na loterję № 7666 i 516, znalezione w kantorze loteryjnym pana Falenckiego, Niecała, gdzie też zaraz ostrzeżenie zostało poczynione, niech więc nikt tych numerów nie nabywa, a jeżeli wie gdzie się znajduje ta zguba, zechce dać znać na ulicę Hortensja № 7, mieszkania 3. 2342

Nagrody rs. 3. Zgubiono zegarek damski złoty, o jednej kopercie, ze srebrnym cyferblatem, przechodząc: Zjazdem, Wawerskim-Przedmieściem, Nowym-Swiatem, uprasza o odniesienie na Elektoralną № 3, na pensję. 2342

Zginął duży pies, obroża na karku skórzanym, z gwoździkami wybita, maści żółtej, morda w około czarna, a także i około oczów; wabi się "Mordas". Znalazła tego psa za odprawdzenie szwajcarowi na ul. Piłsudskiego № 10, otrzyma nagrody rs. 5. 2310

Prsybłąkał się wyżeł biały z złotymi łapami, z kagańcem. Wiadomość na Leszno № 70, u stróża. 2312

Zgubiła woreczek z 9-ma rublami w szklim ogrodzie, biedna wdowa z igły złotej, utrzymująca. Uprasza się pań, które znalazły takowy o zwrócenie na ulicę Świętokrzyską № 15, mieszkania 11,—gdyż to była własność cudza. 2337